

Napsal uživatel Jiří Tengler

Pondělí, 09 Červenec 2007 22:40 - Aktualizováno Úterý, 11 Březen 2008 20:16

Víte, proč byl upálen Mistr Jan Hus? No přece kvůli pravdě, vychrlíte na mně známou odpověď. Vždyť přece kdo by u nás neznal historii o statečném knězi, který se ve sporu s vševládnou církví dostal až před celocírkevní sněm. Tam odolal nátlaku a neodvolal své učení. Byl označen za kacíře, vy-obcován a veřejně zavražděn. A to všechno kvůli pravdě. Český národ byl a snad ještě je hrdý na Husův zápas o pravdu. Jenže jaká to vlastně byla pravda? Na jaké pravdě Jan Hus tolik lpěl, že mu byla dražší než vlastní život?

Tahle otázka spolehlivě uvede do rozpaků nejen bezvěrce, ale i nás křesťany, ba dokonce i nás křesťany, hrdě se hlásící k Husovu odkazu. Pro jakou pravdu Hus zemřel? Co koncilu tolik vadilo, že vykázala Husa z církve a poslala jej na hranici? Odpověď vám neprozradím hned, budu vás chvíli napínat. Správná odpověď se nám totiž vynoří z dnešního evangelia, z toho, co se v něm říká o Kristu a co v něm říká sám Kristus. Tedy poslyšte ještě jednou.

Šly s ním veliké zástupy; obrátil se k nim a řekl: „Kdo přichází ke mně a nedovede se zřítí svého otce a matky, své ženy a dětí, svých bratrů a sester, ano i sám sebe, nemůže být mým učedníkem. Kdo ne-nese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem.“ (25-27)

Ze všeho nejdřív slyšíme, že Ježíše doprovázejí veliké zástupy. Nabalila se na něj obrovská spousta lidí. Není se čemu divit, poněvadž náš Pán byl nesmírně aktivní. Zřejmě až tři roky strávil neúnavným putováním po vlastech židovských. Oslovil mnoho lidí, s mnohými chudáky se rozdělil o pokrm, mnoha nemocným pomohl. Nebyl jen kazatelem, ale – dnešními slovy – vykonával i charitativní činnost. Věnoval se těm, kterým se nikdo jiný věnovat nechtěl či nedokázal. Tím se vysvětlují ony obrovské zástupy. Ježíšovo jméno byl magnet. Přitahovalo všelijaké osoby a postavičky. Jedni se upřímně zajímali o Boha a jeho vládu, jiní toužili po uzdravení. Další s kručícím žaludkem

Napsal uživatel Jiří Tengler

Pondělí, 09 Červenec 2007 22:40 - Aktualizováno Úterý, 11 Březen 2008 20:16

doufali, že se zase bude rozdávat chleba a ryby. A jiní (a nebylo jich málo) pro změnu táhli za Ježíšem, protože cítili senzaci. Netrpělivě vyhlíželi nějaký ten zázrak, aby se doma mohli pochlubit, že jej viděli na vlastní oči. Veliké zástupy kolem Ježíše mají velice pestrou motivaci.

A Ježíš o tom ví. Nejasá však nad hojným počtem. Nenamlouvá si, že ho všichni berou stoprocentně, že všechny zajímá jen a jen evangelium. Do Kristova společenství přicházejí lidé s různými pohnutkami, někdy i s dost přízemními, někdy i s dost bezbožnými pohnutkami. Kdekdo se nalepil na církev, kdekdo bral do úst Ježíšovo jméno. Už tenkrát. Ježíš ví o rozmanitých lidských důvodech a komentuje je. Vyjadřuje se k nim. A taková je ta druhá věc, kterou dnes z evangelia slyšíme. Ostrá, přeostrá Ježíšova slova na adresu těch, kdo se kolem něho pohybují. *Kdo přichází ke mně a nedovede se zřít svého otce...*

Biblický překlad, který běžně používáme, se zde neodvážil doslovnosti. V původním řeckém znění Kristus mluví mnohem vyhrčeněji. *Kdo přichází ke mně a nemá v nenávisti svého otce a matku, svou ženu a děti, své bratry a sestry, ano i svou duši, nemůže být mým učedníkem.* (26) Ježíš

š je náročný, jakožto Boží Syn si náročnost může dovolit. Nenabízí nějaké tuctové zboží, nabízí jedinečný vztah k nebeskému Otci. To nelze pořídit levně. To něco stojí. Celý život, celou existenci. Člověk, který chce na víře v Boha ušetřit, ulít si něco stranou – třeba zrovna tu svou milovanou rodinu –, takový člověk u Ježíše nepochodí. Buď všechno pro Boha, nebo nic. Vsadit na Boha všechno jako Abraham a vykročit do neznámé ciziny. Vsadit na Boha všechno jako Ježíš, jedině tehdy se život vyhrává. Mnozí ve velikém zástupu neučinili tento krok. Ještě příliš se starali o své věci. Nepochopili, že Ježíš nabízí víc nežli momentální rozruch a podporu. Je však nutné za ním jít se zájmem o Boží věc a hledat svůj úkol při spáse světa.

Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem.

Čili: ne každý, kdo se tísí v davu kolem Ježíše, ne každý, kdo se zaštiťuje Kristovým jménem a schovává se pod hlavičkou křesťanství, je skutečným Ježíšovým učedníkem.

Pro tuhle myšlenku, sestry a bratři, byl odsouzen Mistr Jan Hus. Kvůli téhle pravdě se nechal zabít. *Kdo nenese svůj kříž a nejde za Ježíšem, nemůže být Ježíšovým učedníkem.* Jana Husa děsil stav soudobé církve. Veliký zástup se tehdy

nabalil na Ježíše. Každý obyvatel Evropy musel být tenkrát pokřtěný, samozřejmě kromě trpěných židů a hrstky arabských kupců. Církev byla prostě všude, církev byla všechno, kam jste se podívali. Veliký zástup kolem Ježíše. Veliký zástup, pro nějž platí totéž, jako v evangelijní době. Do Kristova společenství přicházejí lidé s různými pohnutkami, někdy i s dost přízemními, někdy i s dost bezbožnými pohnutkami. Kdekdo se nalepil na církev, kdekdo bral do úst Ježíšovo jméno. Chceš se dát na politiku? Rozjed' si kariéru v církvi! Chceš se dát na byznys? Rozjed' si kariéru v církvi! Chceš se dát na umění? Rozjed' si kariéru v církvi! Chceš snadnou obživu? Rozjed' si kariéru v církvi! Tímto heslem lze vyjádřit dalekosáhlý vliv církevní hierarchie. Panovačnost a majetek. Z kříže pokorného a chudého Krista moc nezůstalo.

Jan Hus stejně jako už dříve v Anglii Jan Viklef nemlčeli k těmhle neřádům. Veliký zástup, který se vydává za církev, není skutečnou církví. Úřední viditelná církev se nekryje s pravou církví Kristových učedníků. Je tam spousta příměsí. Po Ježíšově vzoru Hus rozpoznal, že uprostřed velkého zástupu se nacházejí i tací, kteří hájí především své vlastní zájmy, nikoliv zájmy Boží. Uprostřed církevní instituce jsou kariéristé, senzacechtivci, lenoši. Hotová pohroma nastala, když ve středověku takoví lidé církev ovládli. Nenesli žádný kříž a za Kristem toho v drahých šatech taky moc nenachodili. Pravým učedníkem je ten, koho si Kristus povolal a vede jej cestou laskavé služby, nikoliv necitlivé vlády.

Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem. O téhle Ježíšově zásadě Hus kázal a sepisoval knihy. A jelikož postižená drůbež nejvíce kejhá, ozvali se ti, které za učedníky nešlo považovat. Církevní vrchnost byla dotčena Husovými výpady. Napadal její autoritu, zpo-chybňoval její moc. O podrobném průběhu se poučte u historiků. Vše vyústilo v soudní obsílku s předvoláním do Kostnice. Výsledek je dobře známý. Pro jedny kacíř, pro druhé mučedník Kristovy pravdy. Já osobně se domnívám, že selhání kostnického koncilu vydatně přispělo k pozdější sekularizaci Evropy. Mocipáni a papaláši, kteří se v roce 1415 oháněli Kristovým jménem se zasloužili o to, že dnes většina národa (ne-li Evropy) žije otočena ke Kristu zády. Ale neplačme nad rozlitým mlékem. Co se stalo, stalo se.

Žádný z vás, kdo se nerozloučí se vším, co má, nemůže být mým učedníkem, hlásal Ježíš.

(33)

) A
ni slovo o panování, ani slovo o hromadění majetku, ani slovo o zabíjení jinak věřících. Mistr Jan Hus ostudu Pánu Ježíši neudělal. Projevil se jako poctivý učeník. Kvůli Kristu se rozloučil skutečně se vším. Hus byl mimořádnou a prominentní osobností – vzdělanec, rektor univerzity. Jeho střet s odpůrci musel proběhnout mimořádně tvrdě. My nemáme takovou pozici, poměry jsou výrazně jiné, zřejmě nebudeme muset položit život za pravdu. Co tedy s Husovým odkazem dnes? Pamatujme, že to je odkaz Ježíšova učeníka. Ježíšova výzva je před námi stále jako před Husem. Buď se začlenit do velikého zástupu, který jde časem jak bezduché stádo a Kristus jim příležitostně slouží jen jako pomůcka. Anebo druhá možnost: nejít s davem, jít jako učeník plný Ducha za Kristem, spolu s ním nést kříž, nést odpovědnost za vykoupení světa. Jedině půjdeme-li cestou učeníků, neuděláme Kristu ostudu a snad někoho ve svém okolí nadchneme a strhneme, aby za Ježíšem také vykročil. Amen.

Genesis 12,1-4a 2 Tesalonickým 3,1-5

Kázání na 5. neděli po Trojici 2007 při společných bohoslužbách v Církvi československé husitské.